

Johann Wilhelm Petersen Michael Freud

Heerbordus Expensus, seu Disputatio Philosophica, In qua Hypotheses, ab Heerbordo propugnatae, De Incommunicabilitate Propriorum, Examinantur & refutantur

Rostochii: Richelius, 1672

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730583023>

Druck Freier Zugang

Ru phil 1672

Johann Wilhelm Petersen

Michael Freick

56
HEERBORDUS EXPENSUS,

ſeu
DISPUTATIO PHILOSOPHICA,

In quâ
Hypotheſes, ab Heerbordô

propugnata,

DE

INCOMMUNICABI-
LITATE PROPRIORUM,

Examinantur & refutantur:

Quam,

Adſpirante DEO Ter-Opt. Max.

Indultu Nobiliſſimæ Facult. Philoſ. in illuſtri Rostocbianâ,

PRÆSIDE

M. JOANNE WILHELMO
PETERSEN,

Lubecenſi,

Publicæ Eruditorum ventilationi in Auditorio

Majori a. d. XIV. Sept.

ſubmittet

MICHAEL Freud/

Mecleburgicus,

A. & R.

ROSTOCHII, Typis JACOBI RICHELII, Senat. Typographi.
Anno clc lpc LXXII,

HERBORDUS EXPENSUS

DISSECTATIO PHILOSOPHICA

Hypothese des Herbolds

IN COMMUNI CARB

ESTATE PROPRIUM

Examinatum et approbatum

AD HOC DECTO G. MAX

WILHELMO

1. Max. Examinatum et approbatum in Auditorio

Magist. G. W. Westphal

Annus 1734

WILHELMO

Examinatum et approbatum

A. R. R.

ROSTOCKIENSIS LIBRARIUS

AD HOC DECTO

Movent nos verba tua, *Heerborde*, quæ in volum. I. *disp. sel. d. 31.* in fine adduxisti. Quare illa communicatio proprii unius subjecti ad subjectum specie diversum merum est figmentum, ad erroris in rebus gravissimis defensionem excogitatum. Movent & illa, *D. sp. IV. Vol. II. §. 5.* ubi & quæstionem: an proprium alteri, specie diverso, in quò non est, communicari possit? respondes, planè non posse, ne quidem per omnipotentiam divinam. Movent & illa volum. II. *Disp. 39. §. 10.* ubi assertitur, omnipotentiam Dei non posse communicari ulli creatura, ne humana qu. natura in Christo. Movent & ista, in *Instit. Log. super Antecessoris tui Franconis Burgersdicij Synop. L. I. c. 19. quæst. VII.* Non est idiomatum i. e. proprietatum communicatio realis, qua attributum unius nature transeat in naturam alteram; sed communicatio tantùm est verbalis, quæ fundamentum habet in arctissimâ unione istarum duarum naturarum.

§. 2. Dispiciemus igitur hypotheses illas, & rationes adductas breviter examinabimus. Sine phaleris autem & morsu rem aggredimur, nec *Aretalogum* àcturi, nec *Theonem*, præsuppositis iis, quæ de proprio, & communicatione dici possent, & communiter à Nostratibus Dnæ. *Schrodero*, *Scheiblero*, *J. Martino* (quos altò superciliò & sarcasmo l. c. p. 115. Ubiquitatis humanæ Christi naturæ esse patronos, & modo dictis DD. in dedicatione præfixâ *Seminario Job. Henr. Bisterfeldij Dn. Christ. Matthia*, & *Calovium* addendo, illos nec ulterius sapere nec videre, quam *Pontificios Metaphysicos*, edisseris) dicuntur & propugnantur.

§. 3. Remittis autem primò nos, *Reformate*, ad *Disp. tuam IV. de Prop. p. 20.* ita argumentando: Si propria emanent ab essentia subjecti, & proprietates poni possit in aliò subjectò, etiam ipsum subjectum proprietatis in aliò subjectò poni debet. Consequentiam uti absurdam, ita & antecedens à te existimas. Verùm absurditatem Consequentia non videmus: Animæ enim proprietatibus, facultate nimirum audiendi, videndi, sentiendi, communicatis, quis neget ipsam animam communicari? Quis neger, communicatâ essentiâ Patris, simul etiàm proprietates filio communica-

em, & speciei ad individua non esse ut ad rem aliam à se diversam, sed ut eandem secundum naturá. Verum rehero. 1. licèt híc sit intimior ratio communicationis, interim tamen reverà communicatur, & communicari possunt propria, quod vos negatis, dum, nullum proprium sine contradictione communicari posse, profitemini. 2. Sufficit, hác ipsá instantiá ostendisse, majoris universalitatem labascere, quam tamen *illimitatè* contra nos fabricáras. 3. Distinguiamus híc inter *κωινωτητὸν* & inter *κωινόν*. Proprium cùm communicatur, non desinit esse proprium. Fit quidem *κωινωτητὸν*, non verò *κωινόν*. Communicatur equidem, ut loquar cum *Andr. Frommen*, non tamen per modum accidentis communis, quod *Keckermannus* ipse, velit, nolit, fatetur. *lib. 2. Gymnas. Log. c. 2.* dum dicit, posse Accidens proprium communicari, ita tamen, ut uni primo subjecto permaneat proprium. Homogenea habet *Goelenius* *tuis Instit. Log. l. 1. c. 8. p. 162.* Fieri nequit, ut *πρώτως*, hoc est, primò, pluribus sit communicabile proprium. Intelligitur ergo proprium secundariò communicabile esse pluribus. Quod ipsum observandum putamus, ne porro nobis imponas *Heerborde*, quod facis *Vol. 1. disp. 31. p. 116.* falsò nos niti fundamentò, quasi illa unita vi unionis unum faciant, & fiant *subjectum commune accidentium priorum utriusq; extremi, quod unitur*. 4. Limitamus majorem tali modo: Quicquid communicatur, vel communicari potest ita, ut communicato insit *πρώτως*, subjectivè, radicaliter, illud est, & fit commune. Et sic negatur Minor, ubi proprium unius nequit esse, aut fieri proprium alterius; proprium enim est, quod *uni, soli* convenit, *primò, & per se*, si ergo evadet proprium alterius, id quod *uni* convenit, *soli primò, & per se*, alteri quoq; conveniret *primò & per se*: quod implicaret. Proprium itaque unius non fit proprium alterius, uti in exemplò *ignis*, qui communicat calorè aquæ, salvà tamen manente aquæ essentiâ. Hinc etiã expressè hanc parenthesis & limitationem Axiomati huic: *Quæ easdem habent proprietates (tanquàm proprietates s. secundum eundem modum) eandem habent essentiam*, addimus, ne ampliùs detur cavillandi occasio, & subsumentur: Atqui Divina & Humana Christi Natura habent easdem proprietates, assertà Idiomaticum *κωινωτητὸν*, ergo sunt ejusdem essentiæ: vid. *Da. Calov. Met. Div. p. 623.* & *Albert. Gnawer. Polem. sac. c. 11. de Union. Pers. p. 101.* Aliud enim profectò est, *aliquid habere*, aliud, *aliquid esse alterius proprium, seu habere aliquid ut proprium*: Aliud est: *aliquid alicui reverà*

petere, aliud, aliquid alicujus esse proprium. Argumentum, Heerborde, quod subjungis, miserum est, & suâ novitate Africanum, id est, monstruosum. Nullum proprium, ais, est commune, quia sunt opposita. Quoddam proprium est commune, minorem dicis esse veram ex hypothese adversæ partis. Concludis, quasi crucem omnibus Lutheranis posuisses, Ergo quoddam proprium non est proprium, quæ est contradictio in adjecto. Parcius autem sequentia profer p. 20. videant ergo adversarij, quomodo Deum & se à contradictione liberent. Imo vide, quomodo te ab impietate, Deum ab impotentia liberes, dum nulla communicata idiomatica divina humanæ Christi naturæ mordicus cum asseclis tuis propugnas. Vide, ne amplius in re seriâ ludas, & pro tribus in syllogismo terminis duos ponas.

§. 5. Ne vero in re seriâ ludere videaris, Barthe, sententiam tuam juramentò comprobas, & Profecto, ais, si proprium unius subjecti, sive uniti sive non uniti possit communicari subjecto alteri specie, & quia specie, etiam numero, diverso, poterit una numero forma duas numero materias informare, &c. At, bene est, quod adversarios, (quos interdum quidam ex grege vestrum fratres appellant) reponere asseras, esse proprium in uno per se, in alio participative, quæ sane distinctio non fumus aut fucus est ad occultandam veritatem inventus, cujus criminis nos falso reos agis, sed fundata in re ipsa, sed murus aheneus, contra quem insultus vestri nihil valebunt. Insistis autem argumentando: ubi est Idem subjectum simpliciter, ibi idem est modus inessendi subjecto, & consequenter idem modus prædicandi. At vero hic diversus modus prædicandi, quando dico, ignis urit, & ferrum ignitum urit. Ergo, cum dico ignis urit est prædicatio per se, ferrum ignitum urit, est prædicatio per accidens seu per aliud. Sed hoc nemo negat, aliam esse prædicationem, quæ necessariò alia esse debet, quia non eodem modo utriq; inest, uni primariò, subjective, alteri participative, secundariò. Connexio igitur majoris relinquitur falsissima. Sic idem subjectum tota persona, tota ὑπόστασις cum omnibus Idiomaticis Humanæ Christi Naturæ est communicata, non tamen statim prædicationem in divinis debeo formare talem: Sicuti divina Natura est immensa, æterna, infinita, ita & humana; sicuti in humanis etiam non valet. Anima est spiritalis, immortalis, invisibilis, ergo & corpus. Verissima equidem est illa Logicorum Regula: Dici de aliquo, requirit inesse, non tamen eodem modo seu æqualiter illis inest, verum alterum κατὰ φύσιν, ἀπὸ φύσεως, alteri κατὰ ἔννοιαν, ἐπιπέσει, mediante scilicet ὑποκειμένῳ πρῶτον. Modum

Modum itaq; effendi sequitur modus prædicandi, cum jam modus effendi s. communicandi non sit *subjective* factus Humanæ Chr. N. nec corpori humano, ita nec *subjectiva* emergit prædicatio.

§. 6. Dum communicationem ferro ab igne factam negas, *Heerde*, nihil agis, nisi quod *καταφωτισ* tuam declares. Quid enim? quando ignis manum calefacit, nonne ibi ignis & manus uniantur? quis hoc neget? quis diffitebitur, ignis propria reverà ligno, validiùs tamen ferro communicari? cui tamen non solùm contradicis *Vol. 1. Diss. 31.* verum etiam in *Instit. Log. p. 89.* distinguis inter communicationem, & effectivam, seu inter communicationem effectivam, & *subjectivam*. Imo planè falsam communicationis descriptionem ponis, id nempe propriè communicari, quod *subjectum*, in quò est, deserit, & in aliud, in quò non erat, transit. l. c. p. 89. ex quò spurio fundamentò jam inferis: cum igitur calor non deserat ignem, quando ferrum reddit ignitum, sequitur, etiam ipsa propria ferri non communicari. Mox aliud absurdum non modò adfers, nimirum, *omne proprium s. proprietatem esse accidens*; sed etiam ex nostrâ sententiâ sequi asseris, *accidens migrare de subjectò in subjectum*. Quæ omnia ideò à te dicuntur, ut ipsam *Idiomatum communicationem*, H. O. Nat. factam, & à nostratibus per ferrum unitum quodammodò adumbratam enerves, Calvinianamque Communicationem, id est verbalem, obtrudas, quod patet ex conclusione, quam ipse verbis clarissimis declares: *Hinc sequitur*, ais, quod *nulla detur realis Communicatio Idiomatum sive proprietatum Nature divine in Humanam*. Breviter ad illa respondeo, 1. ignem, dum efficit ferrum calidum, simul etiam seipsum cum proprietatibus suis *communicare*, ideòq; cadere istam distinctionem. (2.) in definitione illâ communicationis confundi *μεταξωσαν* cum communicatione *κατὰ συνδωσαν, η̄ κατ' ἑνωσαν*, in quâ *subjectum*, in quò proprium *πρωτως* est, non deseritur, & tamen alteri *δωλεως*, mediante *subjectò primariò, κεχαρισμένως* seu per unionis gratiam, secundum quandam possessionem *communicatur*. (3.) Omnes proprietates si sunt *accidentia*, quid fiet de proprietatibus divinis, quæ cum essentia divina sunt *ἑωτι*? an in Deo *accidentia* statuenda sunt? (4.) hic *accidens* non migrat de *subjectò* in *subjectum*, cum ignis se totum ferro cum omnibus suis proprietatibus *communicet*, & ita ferri *Substantiam* transeat: ex quâ tamen non sequi *penetrationem* corporum.

rum, quod *Bellarminus* nobis objecit, tam Philosophi, quàm Theologi dudum demonstrarunt. (5.) Etiam si in simili illo de *ferrò ignitò*, præter hoc, quòd utrumq; ferrum & ignis, *propriâ gaudeant unione*, item quòd non prædicetur, *ferrum est ignis, sed ignitum*, quòd unio ferri & ignis sit *separabilis*, multæ aliæ rationes dari possint, cum quibus unio hypostatica conferri nequeat; attamen nihil obstat, cur non etiam unionem istam si non totaliter exprimat, commodè tamen illustret, de quò in ipsò conflictu, si dabitur occasio, conferemus. Interim argumentamur: Quicquid ob unionem cum igne continet calorem alienum, & per calorem ignis fit calidum, illi realiter communicatur calor ignis: Atqui ferrum, candens, aqua fervida, carbo & similia alia, ob unionem cum igne continent calorem. Ergo ferro candenti, aquæ fervidæ, carboni aliisque similibus realiter communicatur ignis. Minor est *ὁ Φαειμοφαεικῶς* clarissima, & nî quis credat, ex veteri Scholasticorum instituto, tam diu manus ferro candente, aquâ fervidâ & uratur & comburatur, donec fateatur carbonem, aquam fervidam &c. non urere. Major etiam sua luce radiat, cum ille calor *πῦρ*, sic in igne, & idem prorsus ob *συνδύασιν*, tribuatur ferro, aliisq; cum igne unitis, quæ propterea etiam calefaciunt & urunt: Sic *cauterium ignitum imprimendo urit, & urendo facit impressionem*. Machæra ignita urendo incidit, & incidendo urit, quòd tamen neutra natura ignis aut ferri per se sine altera præstare potest. Jam vero unio actionum præsupponit communionem propriarum & naturarum. Eadem ferme habet magnus *Danbawerus* in *Hodom. Spiritus Calvinistici Phantas. VIII p. 1583* ubi *Combachium* refutando tale dilemma s. disjunctum ponit; Hæc propositio: *ferrum est ignitum*, aut falsa est aut vera, si falsa, *experientia vim feceris*; si vera, *rationi*, cujus axioma est, dici de aliquo requirere *ἴδιον*.

§. 7. Exemplum de *animâ*, quæ verè sua etiam idiomatica carni communicat, *Reformate Adriane*, pro Batavicò more tuò etiam *reformas*. Verùm res salva est, argumenta illa, quæ iterum ad nauseam hîc repetis *p. 116. in ferro ignito sunt combusti*. Succinctè dicimus, veram dari corpori ab animâ propriarum communicationem. Nec absurdum est, dicere, *intellectum esse non minus in pedibus, quàm in capite*, cum ipsa anima substantialiter toti corpori humano sit communicata. *Scalig. Exerc. 307. f. 37.* Ex hæc communicatione fit, ut corpus vivat, moveatur, sentiat, quòd

quod non fieret, nisi anima semper esset illi conjuncta, à cuius *ἐν τῷ ὅλῳ* perficitur & animatur. Illa ipsa igitur *δύναμις*, quæ animæ est, corpori confertur, ita tamen, ut animæ competat *originaliter*, κατ' ἀρχὴν, corpori verò κατ' ἄλλο, *mediate, communicativè*, sine ullâ etiam substantiarum illarum animæ & corporis *confusione, abolitione, & exæquatione*, salvâ utriusque naturali differentiâ manente. Quæ omnia cum *νοησιμὰ* illâ divinâ Meisner. p. 1. *Philos. Sobr. sect. 1. q. 2.* & Dn. Haberk. l. c. Excell. Dn. Siricius in *Decad. diss. Theolog. diss. de Filiò* contulerunt.

§. 8. Non possum, quin notem verba tua, *Vol. 1. select. diss. 31. in fine, itaqz, ais, nec vita anima communicatur corpori, sed vero anima ex se in corpore producit aliam numero vitam, quæ est hominis totius vita.* Ex quo jam hoc *μέγεθος* deducis. *Ex hisce liquet, perperam vulgo vocem Græcans συνδύνασιν, aut συνδύνασιν μὴν* veri communicationem, cum tantum significet copulationem, quâ duæ partes ad unius compositi constitutionem copulantur: nequâ unquam licet à *συνδύνασι* sive *συνδύνασιν μὴν* argumentari ad *νοησιμὰν*. Resp. eum B. Danhav. *Hod. Sp. Calv. Phant. VIII. p. 1585.* hoc esse illud ex novis Philosophiæ adytis præcipuum arcanum, *potentiarum sc. vit alium*. At potentia vitalis v. g. *sensitiva, vegetativa* primo ab anima emanat, quod apparet in generatione hominis, ubi anima in semine primò affundit vim plasticam, qua *tanquam architecta* sui domicilii organa instruit, ac perficit. Cui igitur primò convenit operari, eidem & primo convenire posse: Æque enim ab animâ fluit per naturalem resultantiam potentia *sensitiva & vegetativa*, ac potentia intelligendi, æque inseparabilis est, ac incorruptibilis. Porro, vel in homine unica est vita, vel geminata: si unica, quæro, in quo subjecto primo? in corpore dices? igitur corpus primò vivet ante animam, imo non erit antè viva, donec vitam à corpore accipiat: *ἀέτι* in anima dices? quæro iterum, aut anima sibi soli vitam retineat, aut in sui communionem corpus trahat? Si illud, corpus non magis erit vivum, quàm corpus ab Angelo assumptum. Si hoc, obtinetur communicatio idiomatis, quam quærimus. Non igitur diversa, & alia numero vita est animæ, alia corpori, quâ adstruis *Heerborde*, nec *συνδύνασι*, aut *συνδύνασιν μὴν* significat, sensu scilicet Orthodoxo, (quamvis copulationis, & combinationis significationem sensu Philologico obtinere possit) talem, qualem vos fingitis copulationem,

B

sed res

sed res ipsa, & quid per talē phrasin intelligamus, spectandum est nempe talis communicatio, quā propter unionem, & intimam *παραχώρησιν* id, quod unius est proprium, alteri subjecto essentialiter distincto, realiter confertur sine sui vel multiplicatione, aut transfusione, ad communem possessionem, usurpationem, & denominationem.

S. 9. In humanam denique Christi naturam irreligiosus irruis, Heerborde, illiq; omnem potentiam, cū sit *creatura*, adeo q; *finita*, detrahis, clarissimumque dictum *Matth. XXVIII. 25.* exceptionibus nonnullis obfuscare, & obtenebrare allaboras: & primò quidem, aliud esse *ἐξουσίαν*, aliud *δύναμιν*, aliud potestatem, aliud potentiam dicis; de priori loqui locum. (2) Dicere Christum: Mihi, non meæ Naturæ Humanæ, sed mihi *Θεου ἰσχύος*. (3) Christo datam esse omnem potestatem, ut in ipso manifestaretur singulari modò omnipotentia Dei. Verùm, *Adriane*, si rationi tuæ hoc esset *παροξυδοξον*, vestigiis *Cartesii* tui insistere debuisses, qui auream hanc regulam in *principio S. 76.* citante *Christophoro Wittichio* in *Theol. suâ pacificâ c. IV. p. 29.* appositè posuit; *præter cetera*, inquit, *memoria nostra pro summâ regulâ est infigendum, ea, qua nobis à Deo revelata sunt, ut omninî verissima esse credenda; Et quamvis fortè lumē rationis, quam maximè clarū & evidens* (quod tamen in hōc ipso exemplo non est,) aliud quid nobis suggerere videtur, soli tamen auctoritati divinæ potius, quàm proprio nostro iudicio fidem esse adhibendam. *Cartesium* non audis? Te ipsum in refutatis à te Doctoribus, *Lombardo, Aquinate, Scotò &c.* audi & intuere, ubi *Velum 11. select. disp. 10. p. 218. 219.* ita: *Theologia instar Saræ est, Philosophia Hagar. illa Regina, hæc pedissequa.* Itaq; invertunt ordinem, *Lombardus, Aquinas, Scotus,* (ne te excludas *Heerborde*, mutato nomine, de te fabula narratur) & omnes de grege illo scholastici, quā veteres, quā recentiores, dum articulos fidei probaturi, quæstiones Theologicas decisuri rationes Philosophicas atque auctoritates Aristotelis præmittunt, verbo Dei & auctoritati divinæ, atque ita *Dominum Aristotelem* sequitur non passibus æquis *Dominus Israelis.* 2. Quomodo salvam unionem reddes, nisi adhi. communicatio, communicatio nō. omnipotentia, omnipresentia &c. Cum igitur unio realis, propriè dicta, seu talis, qualis occurrit in exemplo CHRISTI, sit causa communicationis imo omnis unio sit propter communionem, fatente sociò tuò *Job. Henrico Bissfeldio Schol. Abbens. Theol. & Phil. Profess. in Philosophia prima seminario,* quod

quod tamen in dedicatione illi libro præfixâ, summè laudas, nonne ipsū
λόγον à carne diruis, & Nestorianismū eo ipso propugnâs? vid. nostrum
Græverum. Pol. sacr. c. 21. p. 103. 104. 3. Licet aliàs ἐξυσία καὶ δύναμιν differre
sciamus; sensu tamen biblicò, præsertim in hòc locò, ἐξυσία δύναμιν in-
fert, notantib. Theologis cum non nudè ponatur ἐξυσία, sed πᾶσαι ἐξυσία.
4. Resp. esse depravationem insignem, & πρῶτον ψεῦδος Calviniano-
rum, dum in personâ, ceu in equò Trojanò suum virus tegunt, &, quod
de unâ naturâ dici deberet, in personam rejiciunt. 5. τὸ dare competit
divinæ recipere humanæ Nat. Jam verò hîc dicitur, quòd data sit poten-
tia, cuiam ergo? sanè humanæ, cum divinæ nihil dari possit, quæ est ex-
cellentissima, & nec meliorari, nec exaltari potest. 6. Non dicitur per me
manifestabitur, sed *dàτα ἐστὶν* potentia. Plura possent adduci, quæ locum
hunc defenderent, sed crebræ apud nostros Theologos responsiones pas-
sim leguntur. Vide interim *Mentz. T. 6. G. D. 18. & Disp. 15.* ubi fratres
duos *Martinum, & Jacobum ad Portum* solidissimè refutavit.

§. 10. Ex quibus jam clarum est, quid de Christo nostro adversarii
nostri judicent, cum in ipsâ Philosophiâ, non solùm nullas proprietates in
humanis communicari posse dicant, sed ipsa etiam Idiomatica divina in-
communicabilia profiteantur. vid. *Paul. Voët. Giss. F. Phil. pr. Reform. c. XXI.*
p. 509. Licet enim multi, inter quos, qui adhuc in vivis est, *Job Ludovicus*
Fabricius, Profess. Heidelbergensis, rejectâ *verbali*, pro *reali* communi-
catione factâ carni humanæ pugnent, ludunt tamen, & quod unâ manu,
& in principiò posuerunt, alterâ manu destruunt, ut sat dignoscere pos-
simus in fine, cujus toni sit Calviniana illa fistula dudum cantata. Vid.
Fabric. Medim. de Person. Christi p. 89. Antiqua enim illa Zwingliana
ἀμοιαισις nunquam apud ipsos emortua fuit, sed pressis eam manibus
hodiè retinent, humanæque Christi naturæ non majorem honorem re-
linquunt, quàm *Doctores* quidam, quæ, reverà doctrinâ carens, titulum
tamen illius doctrinæ gerit. Quid multis consequentiis utor? *Henricus*
Diest in Theol. suâ expressè *verbalem* communicationem propugnat; no-
sterque etiam *Heerbordus Instit. Log. l. 1. c. 19. & l. 1. c. 13.* ubi distinctionem
fecerat inter *adjuncta absoluta & limitata*, adserit, doctrinam illam, quòd
creatura possit esse ubique, & propositionem illam; Humana Natura est
ubique, temerarium aliquem esse errorem, & rejiciendum. Valete
igitur Reformati, vestram vobis *Doctrinam propriam* reser-
vate, nihil vobiscum nobis *commune* erit.

*Ad Clarissimum DN. PRÆSIDEM
&
Præstantissimum DN. RESPONDENTEM,
publicè disputantes*

de Communicabilitate Proprii.

Vod verè proprium, num se *communicet*, utrum
Separet? hæc vestra symbola mentis habet.
Si non *actus* erit: sed sola *Potentia*; Numen
Aut proprio caret, aut, non *merus actus* erit.
Si *commune*, ruit proprium. Si *separet* alter,
Naturæ, quæ sunt, *nomina prima*, ruunt.
Abstrahit ut proprium *Sophus*, & sine nomine tali
Definit, tamen haut *separat* illa *Sophus*.
Unius ut proprium naturæ constet in orbe
Unita tamen hæc dat sua dona *Phœci*.
Hæc *ardens rubus* hoc in plenâ Numine carne
Signavit, parvâ natus in urbe *Deus*.
Grande *Deus* *Spûs proprium*, sublimius astris
Transcendit doctas jure categorias
Et cunctum *Sophie lumen* ratione *Magistra*
Quâ solâ Duce fas signa cremare poli.
Vos rectâ fervens, vos ducit ad æthera virtus
Certa fides cœli *judiciumq; soli*.
Nomina non spondent quicquam vulgare: sed ultra
Quàm capit ex facili lecta corona jugo.
Quis MICHAELIS sub nomine spernat *alumnus*
Quos cupit *Angelicos letus* adire choros!
Ornarunt HILARI, minùs haut GAUDENTIUS orbem
Tu non *successor* (a) *Deucalionis* eris.
Et tua, qui PETRÆ debes cognomina, Varro
Præstas *Theiologi publica signa* PETRI.
Præcipuè cœlo geminis eniteris alis
Doctrina minor haut quàm pietate *Sophus*.
Sit felix! certet vestris conatibus æther
Et palmas vobis nectat in orbe novas!

(a) præter Hilarios *Pictavorum* & *Arelatensem Episcopos* seculo IV. memoratur quoq; *Hilarius Diaconus Romanus Luciferianus*, Hieronymo appellatus *Deucalion orbis*.

AUGUSTUS VARENIUS, h. t. Acad. Rost. Rector.

Propria Natura tibi sibus describis acutè,
Mi FREUDI, & monstras signa utriusque probè.
Hactenus in Latio spatiatuſ tammite recto,
Et Grajis Musis notior esse capis.
Plus ultra graderis, disquisis scita Sophorum,
Hinc Tibi dulcescet pagina sacra magis.
Maſte sacris porro conjungere scripta profana,
Utique festinant serua parrre Tibi.

Hicce Eximio, pio, ac Erudito, optimi patris unico, & magnæ
expectationis congeneri filio, bono omine, applaudere
voluit,

Christianus Woldenbergius, Crempâ-Hol-

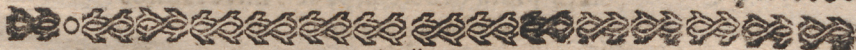
ſat: Phil. J. U. D. Decretal. P. P. Ducal, Conſiſt.
Affeſſor & Com. Palat. Cæſareus.

UT proprium, FREUDI, fiat commune, docebis.
Communis propriam Tibi laudem fama loquetur,

Im rapim à doctrina & modestia oppido commendabili,
Dn. Freudio, Amico suo pl. dilecto gratulatur

Severinus Waltherus Schlüter.

GAudeat equis juvenum fervor & triumphet;
Te hedera doctarum frontium lætum faciunt,
ERUDITE FREUDI,

Cui una voluptas est, severiores salutare Musas,
Tristissimamq; noctem cereis exhilarare, & labore latissimo.
Proſcribis illud gaudium, quod mundus præſcribit,
Non ignarus, orbem, dum lætatur, flere incipere,
Et ardentissimum felicitatis solem
Tenebras, arsuras, fulgura contristari;
Hinc ob id potiùs in ſinu gaudes,

Quod ſinus Abrahæ, & beatus Michæel
Suum Michæelem ſit recepturus.

Gaudio

Gaudeo proinde mihi, & plaudo,
Tali recepto amico,
Cui me ipsum communico,
Omnia enim Amicorum sunt communia;
Gratulor etiam Tibi,
Qui ex PROPRIO communem,
Atq; ex COMMUNI propriam
Laudem mereberis.

Imò mereris; stant late studiorum segetes
Nulli hinc pœnitendi & lacrimandi fructus,
Quos sudor tuus eruditus procreavit.
Sed sisto gradum, ne in Modestiam peccem,
Propriam virtutem tuam,
Quæ tamen tanto altius, quanto profundius
Se ipsam deprimet, extolletur.

*l. mg.
scrib.*

M. JOH. WILH. PETERSEN, Lub.

INGENIO multos, plures VIRTUTE, LABORE

Plerosq; exuperas: Cetera fama feret.

Eruditissimo Dn. Freudio, Amico & Fautori colendo,
etsi plura deberem, paucis hisce faustos
succesûs apprecor

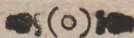
D. K.

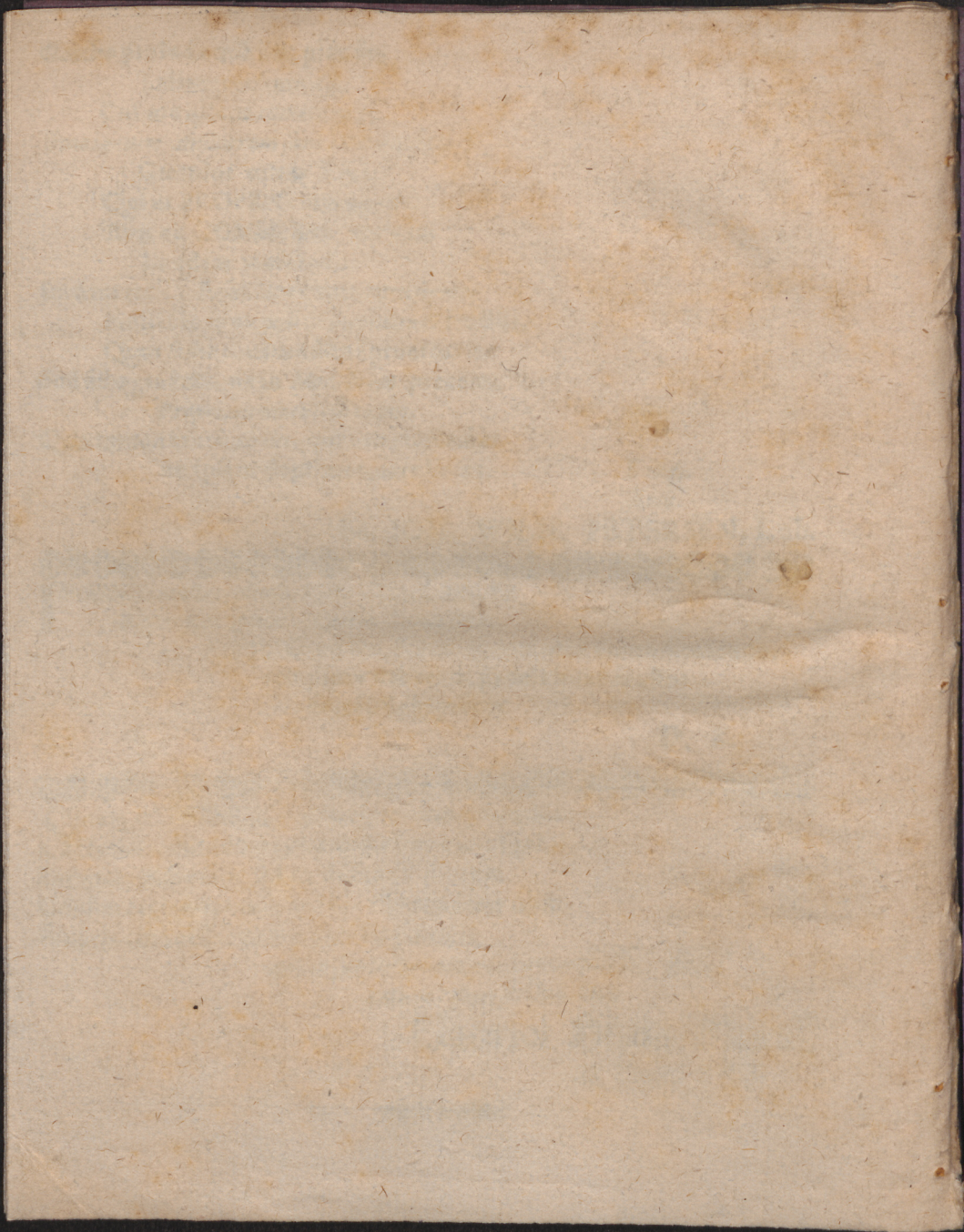
Sic tu, mi FREUDI, proprium commune probabis:
Sheerbordus contra proprium commune negabit.
Communem sensum sed tu defende piorum
Constanter: proprius labor hic tibi proderit olim,
Propria cum cedit communis Regia cœli,

*Amico suo veteri ac certo hos versiculos, mutui
amoris testes, scribeb. lmg.*

Gabriel Hunge/Philos.
& Theol, Stud.

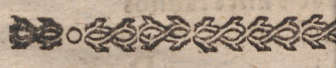

Propria Natura thestibus de
Mi FREUDI, & mo
Haecenus in Latio spatiatus en
Et Grajis Musis notior
Plus ultra gnderis, disquisis se
Hinc Tibi dulcescet pagin
Maete sacris porro conjungere se
Utique festinant serua p
Hicce Eximio, pio,
expectationis
voluit,

Christianus Wol
sat: Phil. j
Assessor &

UT proprium, FREUD
Communis propriam
Ita rapim a d
Dn. F
Sever

GAudeat equis juvenum f
Te hederæ doctar
ERUDITE
Cui una voluptas est, ser
Tristissimamq, noctem cereis exhi
Proscribis illud gaudium
Non ignarus, orbem, dum læ
Et ardentissimum felicitat
Tenebras, arsuras, fulgura con
Hinc ob id potius in sinu gaude
Quod sinus Abrahæ, &
Suum Michaëlem sit

usque probè.

ptimi patris unico, & magnæ
io, bono omine, applaudere
us, Crempâ-Hol-
al. P. P. Ducal, Consist.
Cæsareus.

Une, docebis.
fama loquetur.
stia oppidò commendabili,
so pl. dilecto gratulatur
altherus Schlüter.

phet;
atum faciunt,
Musas,
re latissimo.
us prescribit,
ere,

Gaudio

